

Ce fel de porumbei trebuie să ne procurăm în crescătoria noastră

Orice columbiculturor începător și chiar avansat, trebuie să-și procure în volierele sale cel puțin 2-3 perechi dintr-o rasă binecunoscută, care a dat rezultate și unde porumbeii nu diferă decât prin unul sau două caractere maximum și care să provină de la columbofili serioși, cu o ținută morală recunoscută și care se ocupă de mai mulți ani de creșterea porumbeilor călători.

Odată procurată această rasă, crescătorul trebuie să o păstreze cu grijă în toate calitățile ei fizice și de zbor, așa cum le-a avut la crescătorul de la care a provenit.

Acestor porumbei călători trebuie să li se asigure o volieră sănătoasă, spațioasă, corespunzătoare numărului de porumbei călători pe care crescătorul dorește să-i prăsească. Ea trebuie să fie luminoasă, cu mult aer, însoțită în interior, cu boxe pentru reproducători și locuri de odihnă pentru toți ceilalți porumbei din crescătorie,

Dacă este posibil este necesar ca îngrijirea acestor porumbei călători să fie cât mai apropiată de aceia pe care a avut-o la crescătoria de unde au fost luați.

Porumbeii ce ne dorim să ni-i procurăm trebuie să fie bine dezvoltați, dar nu prea mari - greoi -, să fie mușchiuși, cu penaj bogat și mătășos. Să aibă o ținută mândră, să fie fixați pe picioare, o privire ageră pentru a preîntâmpina greutățile grelelor concursuri. Vechii campioni belgieni (Ernest, Duray, Dr. Arthur Bricoux din Jolimont, precum și cei din Franța - Paul Sion, Robert Sion, Pierre Dordin etc.) nu agreeau în volierele lor decât porumbeii foarte bine dezvoltați, fără defecte fizice, care de cele mai multe ori se pot transmite cu ușurință, chiar dacă sunt mici și invizibile. Exemplarele mici erau eliminate și nu opreau decât pe cei normal dezvoltați, așa după cum procedau și spartanii cu copiii necorespunzători din punct de vedere fizic și pe care-i suprimau.

Un porumbel mic, fără forță musculară și fără o greutate portantă corespunzătoare este purtat de un vânt puternic ca pe o hârtiuță și deci nu mai poate ajunge la crescătorie. Într-un zbor de fond, de 800-1000 km, porumbelul poate întâlni multe intemperii (ploaie, vânt, caniculă etc.) și nu vor învinge decât cei cu voință și o structură athletică, mușchi de oțel și spirit de orientare foarte dezvoltat. Pentru aceste considerente sunt mult apreciați cei cu calitățile și cu fizicul menționat mai sus.

Porumbeii procurați este bine să provină deci din familii a căror părinți și ascendenți au avut calități de zbor deosebite și a căror familii sunt constante, având caractere fizice cât mai asemănătoare.

Porumbeii achiziționați trebuie să aibă sexul bine imprimat, atât pentru mascul cât și pentru femelă, cu caracteristicile respective.

În situația când această imprimare de sex, ca înfățișare nu corespunde, adică: masculul are capul de femelă, iar femela cap de mascul, în ambele cazuri se apreciază că acest fapt ar reprezenta un defect. Un mascul care are cap de femelă nu face o impresie bună.

Marii crescători susțin că un asemenea mascul, la zboruri și în crescătoriile lor nu reprezintă o valoare sportivă.

În ceea ce privește femela cu aspect de mascul, părerile lor sunt că un astfel de exemplar va efectua zboruri de calitate în mod permanent și aproape întotdeauna sunt "stâlpi de temelie" al crescătoriilor acestora, cu condiția de bază ca ele să aibă o origine bună. Este mult mai greu să obținem o femelă frumoasă decât un mascul frumos. Faptul acesta este confirmat de numeroase expoziții de porumbei călători. Femelele sunt acelea care imprimă fizicul produșilor și de aceea este necesar să avem femele reușite în crescătoria noastră și chiar cu aspect de mascul. O femelă puternică, cu aspect de mascul, provine dintr-o femelă bună prăsitoare. De asemenea, din

femele de prăsilă obținem cei mai frumoși descendenți, care au condiție standard necesară și bune rezultate la zbor.

Încă din anul 1896, în Belgia și alte țări din apus, s-a tras concluzia, în general, de către marii columbiculi, că porumbeii celebrii, care dau cele mai bune rezultate la zbor și erau premiați pe primele locuri la expoziții, proveneau din astfel de femele cu aspect de mascul. Când un exemplar tânăr și puternic pe care-l considerăm mascul și este în realitate femelă, atunci trebuie să-l păstrăm cu grijă, deoarece descendenții unei asemenea femele ne poate produce exemplare valoroase, dacă o împerechem rațional și are o origine familială de renume.

O femelă mică, pipernicită are tendința de a moșteni defectele strămoșilor săi. Dacă dintr-o anumită pereche de porumbei s-a născut tineret mai mic decât tipul respectiv, acest lucru ne conduce la faptul că perechea de prăsilă n-a fost bine potrivită.

Dacă avem un zburător de calitate, dar necorespunzător fizic, atunci să-l lăsăm să obțină succese în zboruri, dar să nu-l destinăm pentru prăsilă, deci să producă descendenți. El va produce un tineret mai mic decât el, iar după câțiva ani vom avea o crescătorie de porumbei mici, pitici, necorespunzători din punct de vedere fizic.

Mijlocul cel mai sigur și cel mai eficient de a preîntâmpina ruina crescătoriei este folosirea pentru nașterea tineretului, a unei femele puternice, cu toate că are aspect de mascul.

Nu trebuie păstrați: descendenții care în ceea ce privește fizicul, forma lor, lasă foarte mult de dorit. Este necesar ca un columbofil inteligent crescător de porumbei călători, să pornească de la început, cu păsări de rasă bună, material valoros, provenind dintr-o crescătorie de porumbei omogeni, cu aspecte fizice de standard internațional, urmând ca el să facă numai selecționarea produșilor și să elimine pe cei nereușiți și necorespunzători la zbor. Va trebui deci să oprească subiecții cei mai reușiți și în felul acesta columbofilul fie începător, sau avansat, nu va mai avea nevoie să aștepte ani mulți ca să poată să obțină rezultatele mult dorite în crescătoria sa.

Trebuie știut că dintr-un cuplu valoros, descendența scade ca valoare sportivă și aspecte fizice și că numai printr-o împerechere consangvină între cele mai bune elemente din cuplul respectiv și o selecție severă, putem să alegem pe cei mai buni, astfel vom păstra rasa la nivelul procurat sau eventual să fie depășită.

Desigur că pentru îmbunătățirea rasei ce o avem este absolut necesar să mai achiziționăm porumbei de rasă bună și cu un standard fizic remarcabil, care desigur și la zborurile efectuate de descendenții lor ne vor da satisfacțiile mult dorite de fiecare.

Columbofilul nu poate deci fi un rău columbiculi, dar un bun antrenor sau un columbiculi și rău antrenor. Rolul nostru în columbofilie este de a fi și una și alta: și un antrenor și totodată un columbiculi. Noi trebuie să reunim într-un tot unitar știința antrenamentelor porumbeilor călători, cu știința creșterii porumbeilor care este columbicultura.

Greutatea în columbicultura constă în faptul că există, de altfel ca în orice ființă, caractere care se văd și altele care nu se văd.

Toți dorim să posedăm porumbei foarte buni, care să brieze tot timpul și pe vând puternic, pe toate distanțele, oricare ar fi condițiile în care se găsește, dar aceste păsări aproape nu există. Cine spune că posedă afirmă un neadevăr. Unii porumbei sunt foarte buni la vitează alții, la demi-fond, alții: la fond, iar alții vin bine pe timp

senin, în timp ce alții pe vreme rea, care de obicei predomină în țara noastră în lunile când se derulează concursurile. Sunt unii porumbei care vin pe timpul cutremurelor, explozii solare etc.

Prin aceasta vreau să arăt că cel ce dorește să fie un bun columbofil de la început trebuie să se axeze ce porumbei dorește să păstreze, căci această categorie de porumbei cumpărați vor forma temelia crescătoriei.

Trebuie, deci, să ne hotărâm ce fel de porumbei dorim, apoi să căutăm constituția fizică dorită, ereditatea porumbelului, care este scrisă în pedigreu, căci acest minunat "motorăș" ciudat zburător diurn este o ființă complexă, care însă și astăzi ascunde multe curiozități, pentru care fapt este îndrăgit așa de mult de columbofili din cele mai vechi timpuri.

Dacă dorim să populăm crescătoria cu porumbei de fond, care sunt cei mai căutați de columbofili, va trebui să ținem cont de mai multe particularități; fiecare individ se naște cu procesul său ereditar, deci care se transmite prin moștenirea calităților predecesorilor săi (reproducere, rezultate la concursuri care pot stabili precis dacă porumbelul este de fond sau viteză).

S-au văzut porumbei slabi în aripă sau rău formați la spate, triumfând la curse lungi și luând locuri de vârf în probele cele mai grele. Acestea însă sunt cazuri rare, dar care dovedesc bine că sângele, rasa

este un factor de care trebuie totdeauna să ții seama pentru a obține succese în concursuri.

Creierul porumbelului este tot atât de indispensabil ca și mușchii, aripile, inima și plămâni și nici cel mai rutinat și apreciat arbitru național sau internațional, din întreaga lume nu poate judeca la vedere, dacă porumbelul le are, sau sunt necorespunzătoare. Toate acestea i-au fost dăruite porumbelului ca și tuturor viețuitoarelor de pe glob numai de puterea divină a lui Dumnezeu.

Porumbelul de fond are sternul mai lung, mai bine zis de mărime mijlocie. El este dur, solid. Când este prea lung este ieșit în afară, dar el este apreciat când este solid, neted și să vină aproape să se confunde cu oasele furculiței, care trebuie să fie cât mai apropiate. Atunci spunem că porumbelul este "bine format la spate" și dacă el are un piept bun, plămâni buni, o inimă solidă, mușchii bine formați, antrenați, există șanse de a-l vedea reușind la un concurs de fond și mai ales dacă a moștenit în cel mai înalt grad facultatea de orientare în aer.

Minimum de încărcătură, maximum de putere, antrenament și sânge (rasă), acestea sunt condițiile de căutat pentru a obține rezultate în cultura porumbelului de fond și în concursurile organizate pentru fond.

Coloritul irisului nu s-a dovedit că ar juca un rol deosebit în ceea ce privește clasarea porumbelului călător. De asemenea, inelul de valoare.

Există porumbei buni călători cu toate categoriile de ochi. Nuanțele irisului indica numai caracterele rasei; de asemenea, inelul de valoare, dungile negre, ochiul tricolor, bicolor au importanță decât în interiorul rasei ce creștem, ca și petele negre, musca (punctul alb) la ochi, târâța albă, tresele ruginii, unghiile negre sau albe etc.

Acestea toate sunt deci caracterele rasei, în legătură cu câteva fenomene ereditare și care dispar, persistă, apar sau reapar.

În anul 2001 am obținut din linia Descamp Van Hasten un pui ce era cu dungii ruginii pe corp și gușa roșie (ruginie). Era un fenomen curios între toți negrii mei de Van Hasten, care sunt Stichelbaut.

L-am botezat "Zebra", căci avea coloritul penelor ca o zebra. După năpârlire el s-a făcut un bărbățuș splendid negru, ca și părinții lui.

În interiorul acestei rase de Stichelbaut se întâlnesc frecvent exemplare cu gușa roșie. Deci este o caracteristică a acestei rase. Unii se nasc negri cu o pană albă, un atavism, care vine de la Yzeren Kenedy, negrul cu pană albă, faimos, campion Stichelbaut.

Fiecare individ se naște cu procesul său ereditar; în consecință este periculos de a judeca asupra aparențelor porumbelului călător, fiind imprudent a se pronunța fără a cunoaște nimic din istoria predecesorilor săi. Nu trebuie etichetat dacă se vede un porumbel pentru prima dată, ci abia după un studiu mai amănunțit, luând în considerare zborurile, reproducerea, putem stabili dacă porumbelul este de rasă de fond sau de viteză.